

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 365/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 28 marca 2023 r. sygn. akt II K 597/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

z pkt 2.1.1			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
1	Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegającego na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

	wynikających z zeznań świadków i analizy czasowej przebiegu zdarzenia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych			

itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKGW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w konsekwencji niekorzystnej dla niego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i wyprowadzonych z nich wniosków.

Sąd Rejonowy w Opocznie zasadnie przypisał S. S. sprawstwo zarzucanego mu czynu, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonego odmawiając jednocześnie wiary jego wyjaśnieniom. W tym zakresie podzielić należy przede wszystkim wniosek Sądu I instancji dotyczący tego, że na wiarę zasługują zeznania Ł. K. (k. 23-24 i 58 odw. – 59), który w sposób jasny, konkretny i kategoryczny podawał, że jadąc obwodnicą O. zauważył stojący na

środku pasa ruchu
samochód osobowy
w pobliżu, którego
przy barierce
przebywał S. S.,
który kuczał i
próbował napić się
kawy z termosu.
W związku z tym,
Ł. K. zatrzymał
się, podszedł do
oskarżonego i spytał
co się stało? S.
S. odpowiedział, że:
„nic się nie stało”
i „nie potrzebuje”
pomocy. Z uwagi
jednak na to, że
oskarżony wyglądał
na osłabionego Ł. K.
zadzwoił na numer
alarmowy, ale S.
S. w dalszym ciągu
negował potrzebę
udzielania mu
pomocy. Dlatego też
operator
zadysponował na
miejsce jedynie
patrol Policji. Do
momentu przyjazdu
funkcjonariuszy
oskarżony nie
spożywał żadnego
alkoholu. W tym
czasie jednak
wymieniony świadek
zabrał S. S. kluczyki
do samochodu
(wyjmując je ze
stacyjki), gdyż
oskarżony
powiedział, że chce
odjechać. Inaczej
mówiąc, Ł. K. w
opisany przed chwilą
sposób uniemożliwił
oskarżonemu
realizację zamiaru
dalszej jazdy. O. (...)

o nr rej. (...) przy którym przebywał oskarżony stanowi jego własność. Nie było w nim żadnych osób, jak również nikt inny poza S. S. nie przebywał w jego pobliżu, ani nie pojawił się na miejscu zdarzenia. Po przyjeździe natomiast funkcjonariuszy Policji próbowano poddać oskarżonego badaniu na stan trzeźwości ale się to nie udało, gdyż S. S. odgryzł ustnik od urządzenia pomiarowego. W związku z tym oskarżony musiał zostać przewieziony do szpitala, gdzie zostały pobrane od niego próbki krwi, w której stwierdzono zawartość alkoholu etylowego na poziomie 2,76 ‰.

W ocenie Sądu Okręgowego powyżej przedstawione okoliczności mogły doprowadzić Sąd I instancji tylko i wyłącznie do jednej logicznej konkluzji, a mianowicie uznania, iż kierującym samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) musiał być oskarżony (w czasie bezpośrednio

poprzedzającym moment kiedy nadjechał świadek Ł. K. i zainteresował się sytuacją). Ponadto zaś, S. S. znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości i z tegoż powodu źle się poczuł oraz zatrzymał pojazd na środku jezdni i wyszedł na zewnątrz.

Żadna inna wersja wydarzeń nie daje się pogodzić z elementarną logiką opisanych powyżej faktów. W szczególności zaś niemożliwym było, aby autem kierował ktoś inny, a jedynie oddalił się miejsca zdarzenia. Oskarżony pomimo bowiem tego, że był właścicielem ww. pojazdu nie wskazał osoby, która miała nim kierować, a poza tym tezę, iż był jedynie pasażerem zgłosił dopiero w toku postępowania sądowego. Tym samym, weryfikacja tego była niemożliwa, a wyjaśnienia S. S. w tym zakresie słusznie uznano za całkowicie gołosłowne. Ponadto, wykluczyć należało, iż auto uległo awarii, a kierowca oddalił się żeby zorganizować

pomoc. W takim bowiem przypadku oskarżony wypowiedziałby się na ten temat do świadka Ł. K., a nie odpowiedział mu, że „nic się nie stało”. Poza tym kierowca zapewne zabrałby wówczas ze sobą kluczyki, a nie zostawił je w rękach nietrzeźwego pasażera. Wreszcie całkowicie nierealnym byłoby wtedy odjechanie z miejsca, a taki zamiar w pewnym momencie przecież oskarżony zgłosił (przed czym powstrzymał go Ł. K. wyjmując kluczyki ze stacyjki). Kluczowym jednak argumentem za tym, że to nietrzeźwy oskarżony musiał kierować pojazdem była jego postępowanie podczas badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, kiedy to S. S. odgryzł ustnik. Zdaniem Sądu Okręgowego tego typu umyślne zachowanie świadczy ewidentnie o tym, że oskarżony próbował utrudnić wykrycie, iż znajduje się pod działaniem alkoholu i uniknąć w ten sposób konsekwencji

wynikających z prowadzenia auta w takim stanie. W przeciwnym razie (gdyby faktycznie nie kierował samochodem) nie miałby powodów, żeby utrudniać badanie i spokojnie by się mu poddał tłumacząc jednocześnie, że był jedynie pasażerem. Fakt natomiast, iż podniósł twierdzenia na ten temat dopiero na etapie postępowania sądowego słusznie został poczytany jako nieprzekonujący i podniesiony jedynie na potrzebę skonstruowania linii obrony. Powszechnie wiadomo jak daleko idące konsekwencje niesie za sobą kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości. Naturalnym jest zatem jak najszybsze skorzystanie z możliwości oczyszczenia się z tak poważnych podejrzeń, a nie milczenie o tak istotnych okolicznościach przez sześć miesięcy oraz ujawnianie ich dopiero podczas składania wyjaśnień w trakcie przewodu

sądowego i to jeszcze na dodatek w sposób całkowicie gołosłowny. Nie są znane żadne dane personalne rzekomej osoby kierującej i poza wyjaśnieniami S. S. nie przedstawiono żadnego dowodu, który mógłby potwierdzić, że to istotnie ktoś inny niż oskarżony prowadził wówczas należące do niego auto.

Reasumując powyższe, zdaniem sądu odwoławczego nie ma podstaw do tego, aby podzielić tezę, że oskarżony był jedynie pasażerem przedmiotowego samochodu, a wyjaśnienia jego w tym zakresie stanowią jedynie przyjętą przez S. S. linię obrony. Trafności natomiast tego wniosku nie podważa sprzeczność jaka wystąpiła pomiędzy zeznaniami zgłaszającego zdarzenie, a depozycjami przesłuchanego funkcjonariusza Policji. Ł. K. bowiem istotnie nie potwierdził relacji Ł. S. jakoby miał widzieć, że oskarżony kieruje

samochodem, a następnie z niego wysiada. Z uwagi jednak na upływ czasu i wielość interwencji Ł. S. mógł nie pamiętać dokładnie jej przebiegu oraz tego co mówiła osoba zgłaszająca zdarzenie.

Rozstrzygnięcie zatem należało oprzeć przede wszystkim na zeznaniach świadka Ł. K., które jako dowód bardziej bezpośredni miały „większą siłę”. Nie zmienia to jednak w niczym tego, że wobec braku innej alternatywnej wersji zdarzeń, na ich podstawie w sposób całkowicie uprawniony dało się przypisać sprawstwo oskarżonemu.

W niniejszej sprawie nie doszło do obrazy art. 5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak

bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej

odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazu przepisu art. 5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 183/10).

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art. 7 kpk

ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Wracając jeszcze do oceny wyjaśnień oskarżonego wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób

podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej

przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzyc, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003 r., s. 255 - 259). Może przy tym poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do głosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021 r. w sprawie II KK 170/21).

W przeciwieństwie do tego, co zostało zarzucone w apelacji Sąd a quo należycie zweryfikował wyjaśnienia oskarżonego. W sposób uprawniony obalona została teza, jakoby samochodem miała kierować jakaś inna osoba, a nie znajdujący się w stanie nietrzeźwości S. S..

Z treści całokształtu pisemnych motywów wyroku

wynika, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Przeprowadzona zaś ocena materiału dowodowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie wybiórczą polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, gdyż pomija wymowę okoliczności wynikających z zeznań Ł. K., które w połączeniu z zachowaniem się oskarżonego w całej tej sytuacji, a w szczególności odgryzieniem ustnika od urządzenia pomiarowego podczas badania stanu trzeźwości, nie pozostawiały żadnych wątpliwości odnośnie sprawstwa S. S..

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.	zasadny częściowo zasadny niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na to, że zarzut apelacji okazał się niezasadny, to wniosek również nie zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zaskarżony wyrok w całości.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Zarzut apelacji okazały się niezasadne, a brak było podstaw do orzekania poza ich granicami.			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego przeciwko rozstrzygnięciu o winie, sąd na podstawie o art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w wysokości należnej za pierwszą instancję (art. 3 ust. 1 ww. ustawy) – [2000 x 10% = 200 zł]. W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu	

	Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana